

Att värna om varje människa

Av: Örjan Ekman

Vad tänkte vi om IMs framtid för trettio år sedan? Så här kunde det låta i en artikel som jag skrev 1996.

"I en appell riktad till världens länder 'Dagordning för utveckling' (1990) skriver FNs generalsekreterare att vi måste skapa en människoinriktad utvecklingskultur som innehåller fem dimensioner: fred, ekonomisk tillväxt, omsorg om miljön, social rättvisa, demokrati och politisk frihet. Om dessa ska bli verklighet måste människan och människans värde sättas i centrum, uttryckt i konkret handling. Det var där IM började en gång. Britta Holmströms kallelse skedde i mötet mellan hennes starka, av djup kristen tro präglade känsla för människans utsatthet och den tidens framväxande ideologi med dess förakt för svaghet och för det djupast mänskliga.

IM har en roll, en uppgift, ett uppdrag också för morgondagen om rörelsen, det vill säga dess medlemmar, kan samlas kring kärnfrågan om människovärdet. Av erfarenhet vet vi att det är den svaga människan som är hotad, barnet, den handikappade, den avvikande, den gamla eller den som har 'fel' ras, tro eller etnisk tillhörighet.

'Vad ä då en människa värd att du tänker på henne?'

Psalm 8 i Psaltaren formulerar en fråga och sätter upp ett vägmärke som anger en riktning. Hur nära, hur långt borta är vi från medmänniskan? Frågan ekar genom historien och riktas till var och en av oss och kräver ett personligt svar. Orkar jag, vågar jag öppna mina sinnen, min känsla för nästan? Har jag kraft och mod att gå från medkänsla till handling när jag ser människan berövas sin mänsklighet och sitt värde?

Kärleksbudet, uthålligheten, att inte ge upp när motstånd och till och med nederlag tär på både andliga och materiella resurser, allt detta pekar på förebilder i den kristna traditionen med Jesus Kristus i centrum. Att arbeta i det lilla, att satsa på den enskilda människan och att upprätta en bejakande och uppmuntrande livsmiljö är IM:s sätt att arbeta. Vi skall försöka se nöden och såret, både det fysiska och psykiska, i mötet ansikte mot ansikte med de människor som har blivit kvar vid sidan av vägen.

Efter krig och konflikter stämplar människor varandra som 'fiender'. Arbetet på försoning blir då en lång process som kräver mer än bara materiella resurser. En brobyggande, försonande gärning i gränslandet mellan olika folk är kanske den mest krävande uppgift en organisation kan ta på sig. Bär IM inom sig styrkan och förmågan till sådana uppdrag?

IM har en lång tradition av medmänskligt arbete. Den har skärpt blicken för faror som hotar människan men också lärt oss se vägar som främjar hennes värde. Det ger oss mod och kraft att möta morgondagen.”

Stockholm, våren 1996